

Dosarul nr. 3ra-471/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: I. Secieru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

19 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Svetlana Garștea-Bria împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la anularea refuzului, obligarea emiterii actului administrativ,

împotriva deciziei din 27 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva hotărârii din 30 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La 26 mai 2020 Svetlana Garștea-Bria a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la anularea refuzului, obligarea emiterii actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat, că prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 179-XIII din 14 iulie 1994, a fost aleasă în funcția de judecător popular al Judecătoriei populare a sectorului Botanica, or. Chișinău, iar prin Decretul nr. 1916-III din 16 iulie 2004 al Președintelui Republicii Moldova, a fost numită în funcția de judecător până la atingerea plafonului de vârstă. La moment activează în calitate de judecător la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, cu gradul 3 de calificare și are un stagiul de judecător de aproape de 26 de ani.

Reclamanta a relatat, că în conformitate cu legislația în vigoare, i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă în mărime de 80 %, din salariul lunar al judecătorului Judecătoriei Chișinău, sediul Botanica, care, ulterior nu i s-a achitat în cuantumul stabilit.

Astfel, în susținerea motivelor invocate, reclamanta a invocat, că prin prevederile legale, care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, și anume Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului și Legea nr. 156-XIV din

14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii, cu ulterioarele modificări, cu modul de calculare a pensiei unui judecător, care beneficiază de acest drept, a fost reglementat de art. 32 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, și art. 46¹ din Legea nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii.

Reclamanta a indicat, că prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 27 din 20 decembrie 2011, art. 46¹ din Legea nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii, cât și art. 32 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului au fost declarate neconstituționale, iar, prin Legea nr. 60 din 4 aprilie 2014 a fost abrogat art. 46¹ din Legea nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii și a fost modificat art. 32 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului.

Prin Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, alin. (1) art. 32 din Legea cu privire la statutul judecătorului, stabilește că, judecătorul care a atins vârsta de 50 de ani și are o vechime în muncă de cel puțin 20 de ani, dintre care cel puțin 12 ani și 6 luni a activat în funcția de judecător, are dreptul la pensie pentru vechime în muncă în proporție de 55 % din salariul mediu lunar, iar pentru fiecare an complet de muncă peste vechimea de 20 de ani - de 3%, dar în total nu mai mult de 80 % din salariul mediu lunar. Pensia judecătorului se recalculează ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu.

Astfel, dispoziția art. 32 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, statuează clar, că pensia judecătorului se recalculează ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu, fără careva limitări și fără ca legislatorul să facă diferența între judecătorii aflați în funcție și cei demisionați.

Reclamanta a relatat, că cele menționate supra denotă cert, că la adoptarea acestei Legi, legislatorul s-a ghidat de Hotărârea Curții Constituționale nr. 4 din 27 ianuarie 2000, prin care s-a statuat, că la adoptarea unor legi noi și a altor acte juridice este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului judecătorului, consfințit în Legea cu privire la statutul judecătorului, întru respectarea principiului respectării drepturilor dobândite anterior în mod licit. Totodată, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 27 din 20 noiembrie 2011, s-a statuat, că un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art. 46 din Constituția Republicii Moldova, și respectiv, art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are valoare economică. Iar pentru aceste motive, având în vedere normele legale menționate mai sus, indică că, pensia achitată urmează a fi calculată reieșind din cuantumul dreptului patrimonial dobândit, adică din mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu, fără anumite limitări.

Conform art. 4 alin. (4) din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor (abrogată la 01 decembrie 2018), salariul de funcție al judecătorului din cadrul instanței judecătorești se stabilește în cuantum de: 3,0 salarii medii pe economie pentru judecătorul care are o vechime în muncă în funcția de judecător de pînă la 6 ani; 3,2 salarii medii pe economie pentru judecătorul care are o vechime în muncă în funcția de judecător de la 6 la 12 ani; 3,5 salarii medii pe economie pentru judecătorul care are o vechime în muncă în funcția de judecător de peste 12 ani.

În conformitate cu art. 10 din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, prevederile art.4 din prezenta Lege se pun în aplicare după cum-urmează: de la 01 ianuarie 2014, salariile de funcție ale judecătorilor vor fi plătite în cuantum de 80 % din salariile de funcție prevăzute la articolul 4; de la 01 aprilie 2015, salariile de funcție ale judecătorilor vor fi plătite în cuantum de 90 % din salariile de funcție prevăzute la articolul 4; de la 01 aprilie 2016, salariile de funcție ale judecătorilor vor fi plătite în cuantum deplin conform articolului 4.

Prin hotărârile Guvernului Republicii Moldova nr. 1000 din 13 decembrie 2013, nr. 974 din 04 decembrie 2014, nr. 879 din 23 decembrie 2015, nr. 1233 din 09 noiembrie 2016, nr. 54 din 17 ianuarie 2018, se indică că, s-a aprobat cuantumul salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2014 – 4225 de lei, pentru anul 2015 – 4500 de lei, pentru anul 2016 în mărime de 5050 de lei, pentru anul 2017 – 5600 de lei, pentru anul 2018 în mărime de 6150 de lei pentru utilizare în modul stabilit de legislație.

Iar, conform Legii nr. 270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, în vigoare din 01 decembrie 2018, salariul judecătorului cu vechimea în muncă în funcția de judecător constituie 22450 de lei, coeficientul de salarizare $8,98 \times 2500$) + 300 de lei gradul III de calificare, în total 22750 de lei.

Respectiv, prin prisma prevederilor art. 32 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, relatează reclamanta că, pensia judecătorului se calculează ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu, fără careva limitări, coroborate cu lit. b) alin. (4) art. 4 din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, potrivit cărora salariul constituie 3,5 salarii medii pe economie, și anume:

- începând cu 01 ianuarie 2014 - 11830 de lei (80% din 14787,50 de lei), iar pensia în cuantum de 80 % din suma salariului constituie 9464 de lei;

- începând cu 01 aprilie 2015 - salariul constituie 14175 de lei (90 % din 15750 lei), iar pensia urma să fie achitată în cuantum de 80 % din salariu, adică 11340 de lei;

- începând cu 01 aprilie 2016 - salariul constituie 13142 de lei (100 %), iar pensia urma să fie achitată în cuantum de 80 % din salariu, adică 14140 de lei;

- începând cu 01 ianuarie 2017 - salariul constituie 16328 de lei (100 %), iar pensia urma să fie achitată în cuantum de 80 % din salariu, adică 15680 de lei;

- începând cu 01 ianuarie 2018 - salariul constituie 21525 de lei (100 %), iar pensia urma să fie achitată în cuantum de 80 % din salariu, adică 17220 de lei;

- începând cu 01 decembrie 2018 - salariul constituie 22750 de lei, iar pensia urma să fie achitată în cuantum de 80 % din salariu, adică 18200 de lei.

Astfel, reclamanta a indicat, că în situația în care salariul judecătorilor în această perioadă (01 aprilie 2015 – 04 martie 2020) s-a modificat, respectiv, și pensia urma a fi plătită în cuantum de 80 % din salariul de funcție stabilit, însă, contrar prevederilor menționate, i se achită până în prezent pensia în mărime de 9464 de lei.

Reclamanta consideră, că prevederile legale cuprinse în art. III din Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, conform căreia judecătorii care beneficiază de plata pensiei, dar continuă să activeze în funcția de judecător, vor primi pensie în mărimea stabilită până la data intrării în vigoare a prezentei legi, urmează a fi aplicate în coroborare cu dispozițiile art. 32 din Legea cu privire la statutul judecătorului, care a fost modificată prin Legea nr. 60 din 04 aprilie

2014 și care prevede, că pensia judecătorului se recalculează ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu.

Mai mult, reclamanta a menționat, că art. III din Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 nu se atribuie la Legea cu privire la statutul judecătorului, legislatorul omițând să indice care lege a fost modificată prin această normă, respectiv, având în vedere principiul de bază, consfințit de Curtea Constituțională în hotărârile sale adoptate pe acest subiect, potrivit cărora, asigurarea cu pensii a judecătorilor este reglementată prin acte juridice speciale și obligatorii care sunt: Legea nr. 544-XII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului și Legea nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii și consideră că art. III vizat supra, nu poate fi aplicat separat. Or, tratarea în alt mod a prevederilor legale, în baza cărora judecătorii aflați în funcție au dreptul de a primi pensia, în raport cu salariul lunar al judecătorului în exercițiu, ar contraveni Constituției Republicii Moldova, cât și tratatelor internaționale în domeniul respectiv.

Astfel, reclamanta a indicat că diminuarea cuantumului pensiei calculate, precum și restricțiile la plata pensiilor, stabilite judecătorilor în modul prevăzut în lege, contravin art. 6, 43, 47, 54 și 116 din Constituția Republicii Moldova, principiilor fundamentale despre independența organelor judiciare, consfințite în Rezoluțiile Adunării Generale a Organizațiilor Națiunilor Unite nr. 40 din 29 noiembrie 1985 și nr. 146 din 13 decembrie 1985, precum și în Carta Europeană cu privire la statutul judecătorului, conform căreia cuantumul pensiei judecătorului trebuie să fie cât de apropiat posibil de nivelul ultimei sale remunerări.

Prin urmare, reclamanta a relatat, că întru respectarea prevederilor Codului administrativ, la 17 aprilie 2020, a expediat în adresa Casei Naționale de Asigurări Sociale și Casei Teritoriale de Asigurări Sociale a sect. Rîșcani, o cerere prealabilă, prin care a solicitat rezolvarea pozitivă a problemei abordate și admiterea cererii, care a fost recepționată la 27 aprilie 2020 de către Casa Națională de Asigurări Sociale, iar de către Casa Teritorială de Asigurări Sociale a sect. Rîșcani - la 30 aprilie 2020, ce se confirmă prin semnătura persoanei responsabile pe avizul de recepție, însă până la moment nu a primit nici un răspuns.

Reclamanta a solicitat admiterea acțiunii, anularea refuzului Casei Teritoriale de Asigurări Sociale a sect. Rîșcani nr. 2795 din 20 martie 2020 și nr. 2981 din 06 mai 2020 privind efectuarea recalculării și achitării pensiei pentru vechimea în muncă în cuantum de 80 % din salariul mediu lunar de funcție, în conformitate cu Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului”; obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale și Casei Teritoriale de Asigurări Sociale a sect. Rîșcani, de a recalcula și achita judecătorului Svetlana Garștea-Bria pensia în cuantum de 80%, în dependență de majorarea salariului de funcție al judecătorului, în conformitate cu salariul mediu pe economie începând cu 01 aprilie 2015 și pe viitor, ținându-se cont de modificările legislației în cazul majorării generale a salariului de funcție a judecătorului, și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 30 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Svetlana Garștea-Bria, s-a recunoscut ilegal refuzul Casei teritoriale de Asigurări Sociale Rîșcani nr. 2795 din data de 20 martie 2020 și nr. 2981 din 06 mai 2020, obligând Casa Națională de Asigurări Sociale, oficiul teritorial competent, să emită act administrativ individual prin care să

recalculeze și să achite pensia Svetlanei Garștea-Bria, începând cu 01 aprilie 2015, în cuantum de 80 % din salariul lunar al judecătorului în exercițiu. Totodată, s-a încasat din contul Casei Naționale de Asigurări Sociale cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5000 de lei (f.d. 43, 49-60).

La 10 august 2020, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus apel împotriva hotărârii din 30 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, iar ulterior la data de 29 septembrie 2020 a depus motivarea apelului, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii depuse de Svetlana Garștea-Bria.

Prin decizia din 27 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva hotărârii din 30 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Svetlana Garștea-Bria împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la anularea refuzului, obligarea emiterii actului administrativ.

În motivarea soluțiilor instanțele de judecată, în baza normelor de drept ce reglementează raportul juridic litigios, raportat la materialele cauzei, au concluzionat că cererea de chemare în judecată a reclamantei Svetlana Garștea-Bria este întemeiată. La caz, dreptul social, cu privire la beneficierea de pensie pentru vechime în muncă, inclusiv și recalcularea acesteia în dependență de majorarea salariului judecătorului în exercițiu, a fost dobândit de către intimata Svetlana Garștea-Bria anterior modificărilor din 04 aprilie 2014 (în vigoare din 16 mai 2014), operate la art. 32 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului.

Instanțele de judecată au menționat că un drept care a fost constituit în baza unei legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare. Astfel, că legea nouă nu poate modifica regimul juridic al dreptului dobândit anterior și nici nu poate desființa modalitatea, prin care legea anterioară a instituit dreptul respectiv și efectele lui.

În contextul celor relatate instanțele de judecată au conchis că în privința Svetlanei Garștea-Bria urmează a fi aplicate în continuare dispozițiile art. 32 din Legea cu privire la statutul judecătorului, în redacția de până la 16 mai 2014, dispoziții care au instituit dreptul la recalcularea pensiei în dependență de majorarea salariului judecătorului în exercițiu și au efect ultraactiv.

Invocând netemeinicia și ilegalitatea deciziei instanței de apel, la data de 12 februarie 2021, Casa Națională de Asigurări Sociale a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel ce constituie obiectul prezentului recurs, cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a acțiunii depuse de Svetlana Garștea-Bria.

Ulterior, la data de 02 aprilie 2021 Casa Națională de Asigurări Sociale a depus motivarea recursului.

În motivarea recursului recurenta a invocat că, nu este de acord cu decizia contestată, deoarece instanța de apel la adoptarea acesteia nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei, a aplicat eronat normele de drept material și procedural și nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

Recurenta Casa Națională de Asigurări Sociale a relatat că la data de 16 mai 2014 a intrat în vigoare Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea

unor acte legislative (Monitorul Oficial nr.115- 119/304 din 16 mai 2014), prin care a fost modificată și completată Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului.

Astfel, prin Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014, au fost modificate reglementările legale ce prevăd asigurarea cu pensie a judecătorilor.

Recurenta Casa Națională de Asigurări Sociale a invocat că odată ce au fost abrogate prevederile art. 32 din Legea nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, ce admiteau recalcularea pensiei judecătorului ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu sau modificării/creșterii salariului odată cu numirea acestuia în altă funcție superioară celei deținute, pensia judecătorilor care se află în exercițiul funcției, nu mai are fundamentare legală de a fi recalculată odată cu majorarea salariului. Dreptul la recalcularea pensiei fiind rezervat doar judecătorilor demisionați și judecătorilor eliberați din funcție în legătură cu atingerea plafonului de vârstă.

La 02 aprilie 2021 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Svetlanei Garștea-Bria copia recursului depus de Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva deciziei din 27 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 121, 127).

Intimata Svetlana Garștea-Bria nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință la recursul Casei Naționale de Asigurări Sociale.

Efectuând controlul judiciar al hotărârilor contestate prin prisma argumentelor expuse în recurs, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

Conform art. 258, alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Prin urmare, legalitatea procedurilor, care au urmat după punerea în aplicare a Codului administrativ, se vor verifica prin prisma Codului administrativ.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 27 ianuarie 2021.

Decizia motivată din 27 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată prin intermediul oficiului poștal, Casei Naționale de Asigurări Sociale la data de 09 martie 2021, fapt confirmat prin avizul de recepție, anexat la materialele cauzei. Astfel, recursul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale la 02 aprilie 2021, este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursurile se declară inadmisibile în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, 7 p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către recurenta Casa Națională de Asigurări Sociale este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan